



R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **Lesoochranárske zoskupenie VLK**, občianske združenie, Tulčík 26, IČO 31 303 862, *zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice*, proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp. zn. 6849/2012-1.10 (58/2012-rozkl.) zo dňa 23. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 1739/2012-70 zo dňa 18. februára 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 1739/2012-70 zo dňa 18. februára 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp.zn. 6849/2012-1.10 (58/2012-rozkl.)

zo dňa 23. augusta 2012, ktorým rozhodnutím bolo zastavené konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2029/2009-2.1 zo dňa 08.07.2009. Krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v intenciách ustanovení § 82 ods. 9, písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane prírody) v spojení s§ 89 ods. 3, písm. b/ uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu mal preukázané, že Poľovnícka spoločnosť Jedľovina Varín dňa 04. 12. 2008 požiadala o udelenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého podľa § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody; vo veci vydané pôvodné prvostupňové rozhodnutie č. 2029/2009 – 2.1 zo dňa 07. 04. 2009 a rozhodnutia žalovaného č. 5667/2009 – 7.2 (15/2009- rozkl.) zo dňa 04. 06. 2009 boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 118/2009- 168 zo dňa 18. 11. 2011 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie; v ďalšom konaní prvostupňový správny orgán dňa 08. 07. 2009 vydal nové rozhodnutie č. 2029/2009 2.1, ktorým žiadateľovi povolil výnimku z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého, v Poľovnom revíri Jedľovina Varín posliedkou a postrieškou na lokalite Bôrie, Lipovec, Koňhora do 30. 11. 2009 a postrieškou na uvedenej lokalite do 15. 12. 2009 za podmienok určených v bode 1 až 7 výrokovej časti rozhodnutia, správny orgán tu vo veci konal už za účasti žalobcu, ktorý proti uvedenému rozhodnutiu podal rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 23. 08. 2012 rozhodnutím č. 6849/2012 – 1.10 (58/2012-rozkl.) tak, že konanie o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu č. 2029/2009 – 2.1 zo dňa 08. 07. 2009 podľa § 82 ods. 9 písm.a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona zastavil z dôvodu, že odpadol dôvod na konanie; svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil stratou platnosti rozhodnutia o povolení výnimky na odstrel medveďa hnedého, ktorá sa časovo viazala a bola obmedzená len do 30. 11. 2009, prípadne do 15. 12. 2009; žiadateľ o predĺženie platnosti výnimky nepožiadaval.

Krajský súd poukazom na to, že zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je, aby žalobca preukázal, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998), konštatoval, že v danom konaní žalobca nebol žiadateľom o udelenie výnimky k odstrelu medveďa hnedého a je nesporné, že výnimka k odstrelu bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú t. j. do 30. 11. 2009, resp. do 15. 12. 2009, nie je preto zrejmé, aká ujma na právach vznikla žalobcovi tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu uplynutia doby, na ktorú bola daná výnimka k odstrelu udelená. Podľa názoru krajského súdu žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich právach, ktoré mu vzniklo rozhodnutím o zastavení rozkladového konania. Ďalej krajský súd uviedol, že žalobca sa v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom i pred žalovaným domáhal neudelenia výnimky na usmrtenie chráneného živočícha - medveďa hnedého, teda jeho záujem smeroval k ochrane tohto živočícha, pričom napadnuté rozhodnutie žalovaného, i keď z dôvodu zastavenia konania pre odpadnutie dôvodu konania pre uplynutie doby, na ktorú bola výnimka na usmrtenie medveďa hnedého povolená, fakticky vyhovelo požiadavke a cieľom žalobcu pri ochrane tohto chráneného živočícha, pretože zastavením konania znemožnil jeho pokračovanie a v konečnom dôsledku i prípadné právoplatné udelenie výnimky. Obavu žalobcu, že bolo realizované neprávoplatné rozhodnutie o povolení výnimky, krajský súd považoval za nepodloženú. V danej súvislosti dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžp 6/2013 zo dňa 25. 09. 2013.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu o tom, že došlo k procesnému pochybeniu, keď žalovaný zastavil len rozkladové konanie, pričom mal zastaviť celé konanie. Tiež zastával názor, že právne čistejšie by bolo zastaviť konanie v celosti podľa § 30 správneho poriadku. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nesprávny procesný postup žalovaného nespôsobuje podstatnú chybu správneho konania a nemá vplyv na výsledok vo veci, v ktorej súvislosti dal do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR č. R 103/2011, v zmysle ktorej najvyšší súd vyslovil, že „formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci právnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech“.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu o ukrátení na jeho právach nedoručením prvostupňového rozhodnutia, pretože prvostupňové rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 05. 06. 2012 na (po uplynutí doby udelenej výnimky).

Krajský súd nesúhlasil ani s odvolávkou žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžp 3/2011 zo dňa 17. 04. 2012, zastávajúc názor, že nie je možné uvedený rozsudok použiť na preskúmanú vec, pretože tento sa týka aktívne legitimovanej osoby na podanie správnej žaloby, čo sa ale nejedná o daný tento prípad.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, pre jeho neúspech vo veci.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. (§ 205 ods. 2, písm.d/ O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. f/O.s.p.).

Žalobca nezákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí videl predovšetkým v nesprávnom postupe žalovaného v konaní, považujúc rozhodnutie žalovaného v rozpore s platným právom, ktoré zasahuje nielen do jeho procesných práv, ale ktoré mu aj bráni aktívnou účasťou prispieť k tomu, aby ochrana prírody bola v rozhodnutiach orgánov ochrany prírody uplatňovaná spôsobom, ktorý vyplýva z ustanovení právnych predpisov v oblasti životného prostredia a osobitne ochrany prírody v súlade s ustanoveniami komunitárneho práva v oblasti životného prostredia. Dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžp 3/2011 zo dňa 17.04.2012. Namietal, že skutkové zistenia a právne názory súdu prvého stupňa sú v rozpore s obsahom príloh ním predložených k návrhu na začatie konania. Dôvodil, že na základe skutkových okolností neexistoval skutkový základ pre záver o tom, že napadnutým rozhodnutím žalovaného nedošlo k zásahu do jeho práv a to so zreteľom na to, že jeho záujmom v predmetnom konaní bola ochrana prírody vyjadrená tým, aby výnimka udelená nebola. Poukazom na ust. § 52 ods. 1 správneho poriadku žalobca postup žalovaného

nepovažoval za súladný so zákonom, keďže zastavením rozkladového konania sa stalo právoplatné prvostupňové rozhodnutie.

Žalobca ďalej uviedol, že z hlásenia o usmrtení medveďa hnedého, ktoré v prílohe odvolania predkladá, výnimka udelená prvostupňovým správnym orgánom bola dňa 04. 11. 2009 žiadateľom zrealizovaná. Vyslovil názor, že za týchto okolností neexistoval žiaden dôvod, pre ktorý by súd mohol zamietnutím žaloby odobriť postup žalovaného, keďže práva žalobcu aktívne sa zúčastniť na konaní, vyjadrovať k podkladom rozhodnutia, podať proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu opravný prostriedok a tým dosiahnuť preskúmanie prvostupňového rozhodnutia, boli porušené, a toto porušenie malo za následok porušenie záujmov žalobcu v tomto konaní, ktorým bola ochrana prírody, vrátane chráneného druhu - medveď hnedý.

Žalobca poukázal na to, že je účastníkom viacerých identických konaní vedených na Krajskom súde v Bratislave týkajúcich sa rozhodovania žalovaného o jeho rozkladoch proti rozhodnutiam o udelení výnimiek na usmrtenie medveďa hnedého, udelených v roku 2009 a 2010. Dôvodil, že v konaniach vedených pod sp. zn. 2S/1764/2012, 2S/1763/2012, 2S/2506/2012, 2S/2532/2012 a 5S/2514/2012 krajský súd vo svojich rozhodnutiach okrem iného uviedol: „Za daných okolností je súd toho názoru, že napadnuté rozhodnutie o zastavení rozkladového konania nemohlo ukrátiť žalobcu na jeho právach a oprávnených záujmoch na ochrane prírody, pretože na základe výsledkov správneho konania vo veci povolenia výnimky nedošlo a ani v budúcnosti už nemôže dôjsť k žiadnemu zásahu do populácie medveďa hnedého v danej lokalite.“ „Keďže povolená výnimka na usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého vo vyššie uvedenej lokalite nebola realizovaná, nedošlo k žiadnemu zásahu do populácie uvedeného chráneného živočíšneho druhu, čo sa žalobca svojou účasťou v konaní snažil presadiť.“ Žalobca tvrdil, že vo všetkých týchto konaniach Krajský súd v Bratislave dopytom u žalovaného zistil, že výnimka udelená prvostupňovým rozhodnutím nebola realizovaná, však vo veci, ktorá je predmetom tohto odvolania, súd prvého stupňa, zamietol žalobu bez toho, aby zo zreteľom na vyššie uvedené bolo v konaní preukázané, že žalobca nemôže mať záujem na vyhovení jeho žalobe, keďže cieľ sledovaný jeho účasťou v konaní bol naplnený.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <<http://www.nsud.sk>> (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správne mu orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp. zn. 6849/2012-1.10 (58/2012-rozkl.) zo dňa 23. 08. 2012, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím (sp. zn. 6849/2012-1.10 (58/2012-rozkl.) zo dňa 23. 08. 2012) minister životného prostredia SR zastavil konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2029/2009-2.1 zo dňa 08.07.2009.

Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky uvedeným prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 08.07.2009 na základe žiadosti Poľovníckej spoločnosti Jedľovina Varín povolilo žiadateľovi výnimku z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého, v Poľovnom revíri Jedľovina Varín posliedkou a postrieškou na lokalite Bôrie, Lipovec, Koňhora do 30. 11. 2009 a postrieškou na uvedenej lokalite do 15. 12. 2009 za podmienok určených v bode 1 až 7 výrokovej časti rozhodnutia.

V.

Odvolačí súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o žiadosti žiadateľa zo dňa 4.12.2008 v zmysle ustanovení zákona o ochrane prírody postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb..

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačí súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu,

obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánov verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami § 82 ods. 9, písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Povinnosťou správneho orgánu v zmysle citovanej právnej úpravy § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny, je zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Citovanou právnou úpravou zákonodarca zveruje do právomoci orgánu ochrany prírody povinnosť zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol, keď ustanovuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, v dôsledku ktorej úpravy je zrejmé, že „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. V súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 82 ods.9 písm. a) zákona o ochrane krajiny ústredný orgán štátnej správy, ktorý koná o rozklade, preto musí konanie o udelenie výnimky zastaviť, keďže uplynutím doby rozhodnutie o výnimke na povolenie k odstrelu chráneného živočícha – medveďa hnedého, stratilo platnosť, čím dôvod na konanie odpadol.

Vzhľadom k uvedenému, ak podľa § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom, keďže rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody správneho orgánu nemá predmet konania, pretože takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka, a preto ak takáto výnimka neexistuje, keďže jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania.

Ak žalovaný správny orgán postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, postupoval zákonným spôsobom a súd prvého stupňa nemá inú možnosť ako žalobu

zamietnuť, keď navyše takýmto rozhodnutím nedochádza k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ani práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb už nimi nemôžu byť priamo dotknuté.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. 07. 2008, sp. zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd o.i tiež konštatoval, že v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona, keď uviedol: „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu žalovaný v preskúvanom rozhodnutí správne aplikoval citované právne normy ustanovené v § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody. Najvyšší súd v danej súvislosti súčasne dáva do pozornosti žalobcovi, že súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale jeho povinnosťou je na základe žalôb, v rozsahu ich dôvodov, posudzovať, či napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Vzhľadom k uvedenému je právne irelevantné, či došlo k realizácii podmienok výnimky alebo nie. Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť len takých rozhodnutí a postupov správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie

ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím ex offo. Ak teda výnimka k odstrelu, ktorá bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú a ktorá v priebehu konania o jej udelenie uplynula, majúce za následok stratu platnosti tejto výnimky, odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma na jeho právach tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu straty platnosti výnimky uplynutím doby, na ktorú bola táto výnimka udelená.

Ak došlo k uplynutiu lehoty platnosti výnimky na odstrel chráneného živočícha až v priebehu konania o rozklad, žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán mal zastaviť konanie celé. Pokiaľ však žalovaný zastavil len konanie o rozklade, dopustil sa procesného pochybenia. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa uvedené pochybenie nie je však takou vadou, ktorá by mala za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci predmetnej právoplatne udelenej výnimky, keďže žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu, že odpadol predmet preskúmania, nakoľko rozhodnutie o udelení predmetnej výnimky stratilo uplynutím času platnosť priamo na základe zákona. V danej súvislosti aj senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 103/2011, v zmysle ktorého je neúčelné a nehospodárne formálne zopakovanie administratívneho konania, ak pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci nepredstavuje reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania.

Samotný formálny priebeh konania o rozklade by nepredstavoval pre žalobcu ako účastníka správneho konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ako aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, poukazom na to, že súd aj správny orgán musia zásadu zisťovania skutočného stavu veci uplatňovať súčasne so zásadou hospodárnosti tak, aby nedochádzalo k zbytočnému predlžovaniu konania a aby sa neprimerane nezvyšovali náklady konania, iný výklad zákona by smeroval len k formálnemu zopakovaniu konania o rozklade bez toho, aby umožňovalo účastníkovi konania reálnu možnosť dosiahnuť materiálne iné rozhodnutie v jeho prospech a teda bolo by v rozpore aj so zásadou hospodárnosti správneho konania, ustanovenej v § 3 ods. 3 správneho poriadku.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému tiež zastáva názor, že žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach v dôsledku zastavenia konania rozhodnutím o zastavení rozkladového konania, a preto súd prvého stupňa správne a v súlade so zákonom postupoval, keď žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods.1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods.1, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Mgr. Karin Fedorová